

PHẢI XƯƠNG THÚ TỘI LỖI THÌ MỚI ĐƯỢC THA THỨ!

... Tôi là một đứa trẻ thiếu thốn tình thương. Mẹ Cha tôi thường xuyên cãi cọ khiến cho bầu khí gia đình luôn ngọt ngào khó thở. Do đó tôi bỏ nhà lang thang lêu lổng trên vỉa hè thành phố. Kết quả là tôi bị lôi cuốn vào con đường nghiện ngập ma túy, rồi bị bắt giam. Sau 7 tháng bị tù, tôi bỏ được chứng nghiện ma túy. Nhưng tận sâu thẳm con tim non trẻ, tôi vẫn khao khát và mơ ước tình yêu, một tình yêu chân thật của gia đình của Mẹ Cha. Và tôi thầm mơ ước: ngày tháng trôi qua sẽ giúp tôi tìm gặp tình thương.

Tôi may mắn tìm được việc làm với một người chủ tôi thương mến. Ông nói với tôi là ông xem tôi như con ruột của ông. Lời thổ lộ này khiến trái tim rướm máu của tôi được an ủi. Tôi tận lực chu toàn công việc và hoàn toàn tin tưởng nơi ông, cho dù đồng lương không tương xứng với việc tôi làm và ông cũng không chịu ký giao kèo nhận tôi làm người thợ thực thụ của ông. Ông giải thích sở dĩ

ông phải làm như thế là vì ông gặp khó khăn trong vấn đề tài chánh.

Cho đến một ngày, bỗng dưng tôi bị nghỉ việc, không một lời giải thích cũng không một đồng lương bù trừ. Tôi cầu cứu với nghiệp đoàn nhưng họ bảo là họ bất lực vì tôi không có giấy giao kèo bảo lãnh của chủ. Và chỉ khi đó tôi mới biết rằng ông chủ của tôi là một người bất bình thường. Trái tim rướm máu của tôi lại có dịp bị vỡ tung. Tôi đâm ra thù đời và oán hận ông chủ. Tôi quyết định sống bằng nghề ăn trộm ăn cắp bắt đầu nơi nhà ông chủ cũ của tôi rồi đến các nhà khác.

Trong vòng 30 tháng trời, tức là 2 năm rưỡi, tôi chuyên nghề ăn trộm ăn cắp. Tôi đi hết nhà này đến nhà khác, hết tiệm này sang tiệm nọ. Tôi vợ vệt của cải nhà người ta. 10 tháng đầu của nghề bất lương này, tôi ung dung thi hành nghề nghiệp mà lương tâm không mấy may cắn rứt. Tôi xem nó như chuyện bình thường và tin rằng phải có tiền để giải quyết tất cả. Con đường trộm cắp thênh thang mở rộng trước mắt, tôi cứ bình thản tiếp tục!

Nhưng rồi tôi bắt đầu bị đau khổ dần vật. Sau trăm ngàn vụ trộm, giờ đây tôi khó lòng vượt thoát lưới vây bủa của công an cảnh sát. Tuy nhiên, tự bên trong một tiếng nói vang lên: "Đâu có ích lợi gì nếu mà ngừng tay bây giờ. Bản án tù đã treo lên rồi, không có cách gì vượt khỏi vòng vây luật pháp, nên ngày nào còn tự do thì cứ tiếp tục nghề nghiệp bất lương đã khởi đầu". Nhưng cũng từ đó tôi sống trong nỗi lo sợ triền miên. Tôi rất sợ khi chạm mặt với công an cảnh sát. Thê thảm hơn nữa là tôi không dám nhìn thẳng mặt bất cứ người nào. Đối với tôi, bất cứ ai cũng có thể khám phá ra tôi là một tên trộm cướp. Tôi có cảm tưởng là trên trán tôi ghi rõ những lần trộm cướp của tôi. Tôi bỏ ăn, mất ngủ và đêm đêm tôi thức giấc vì những cơn ác mộng.

Ngày tôi bị bắt cũng là ngày hồng phúc, chấm dứt cơn ác mộng của tôi. Tôi có cảm tưởng là mình được giải thoát khỏi gánh nặng đang đè bẹp từ mấy chục tháng qua. Nơi bốn bức tường nhà giam tôi bắt đầu

suy tư về chặng đường vừa trải qua. Tôi ý thức rõ ràng về tất cả những tội lỗi tôi đã phạm, cũng như những năm tháng dài tù đày tôi phải giam mình nơi ngục tù. Trong vòng hai ngày đầu, tôi chỉ biết khóc, khóc ròng rã như một đứa con nít. Rồi tôi đâm ra tuyệt vọng và muốn tự tử.

Trên tường phòng giam có treo một tấm lịch Công Giáo. Không biết làm gì nên tôi đọc mấy hàng chữ ghi trên đó:

- Đức Chúa GIÊSU đến để tìm kiếm và cứu vớt những gì bị hư mất (Luca 19,10).

Như bị một sức mạnh vô hình nào đó lôi cuốn, tôi quỳ xuống và nức nở cầu nguyện, không phải vì Đức Tin nhưng vì quá tuyệt vọng. Tôi thưa với Chúa:

- Nếu quả thật Chúa hiện hữu và sẵn sàng cứu giúp những người tội lỗi hư mất, như tấm lịch treo tường nói, thì xin Chúa hãy cho con được nhận biết Chúa.

Lạ lùng thay, sau lời cầu xin này, lòng tôi cảm thấy một niềm an bình bao la và một con tim hoàn toàn đổi mới.

Tôi tin mạnh mẽ là có THIÊN CHÚA. Tôi cũng xin người canh tù cho tôi một cuốn Kinh Thánh. Rồi tôi nhớ lại tất cả những lần tôi trộm cướp và thàm nhử:

- Tôi phải xưng thú tội lỗi thì mới được tha thứ!

Nghĩ thế rồi tôi lấy giấy viết thư xin lỗi tất cả những gia đình mà tôi đã ăn trộm ..

Một điều xảy ra ngoài mức tưởng tượng của tôi là hầu hết các gia đình nhận được thư tôi, đều trả lời. Họ cho biết những nỗi đau khổ khi bị mất tiền của. Nhưng giờ đây họ sẵn sàng tha thứ. Có người hứa sẽ đến nhà giam thăm tôi. Người khác thì bảo tôi đến thăm họ khi nào ra khỏi nhà tù. Tôi cảm tạ hồng ân THIÊN CHÚA đã cho tôi gặp lại Ngài và nhận lãnh tha thứ từ những người tôi đã xúc phạm đến của cải và *hạnh phúc gia đình họ*.

Chứng từ của Christian tù nhân trẻ người Pháp.

... Kinh dân nước Việt Nam cho Đức Mẹ MARIA Vô Nhiễm Nguyên Tội

Lạy Mẹ MARIA Vô Nhiễm Nguyên Tội, chúng con toàn thể giáo hữu Việt Nam hết lòng tin cậy chạy đến cùng Mẹ.

Mẹ là Mẹ THIÊN CHÚA, là Mẹ chúng con, Mẹ là Nữ Vương Toàn Năng, là Đấng bầu cử cho chúng con trước tòa Chúa. Biết bao nhiêu lần, Mẹ đã cứu vãn Giáo Hội, và các dân tộc trong cơn nguy biến.

Chúng con hết lòng thành kính hiến dâng Giáo Hội và tổ quốc Việt Nam cho Trái Tim Vô Nhiễm Nguyên Tội Mẹ. Để thực hành mệnh lệnh của Mẹ, và để nhờ Mẹ che chở phù trì, ngày nay và mãi mãi.

Xin Mẹ gìn giữ Giáo Hội Việt Nam. Xin Mẹ soi sáng hàng Giáo Phẩm, diu dắt và thánh hóa các Linh Mục. Xin Mẹ giúp sức cho toàn thể giáo dân được trung thành giữ luật Chúa, và sốt sắng làm việc tông đồ. Xin Mẹ nâng đỡ và ủi an những anh chị em của chúng con, đang phải khốn khó vì Đạo Chúa.

Xin Mẹ chúc lành cho tổ quốc Việt Nam. Xin Mẹ hướng dẫn các nhà lãnh đạo dân tộc, xin Mẹ đem tinh thần Phúc Âm thấm nhuần tất cả các cơ cấu quốc gia, xin Mẹ cho toàn thể dân Việt biết đoàn kết, để cùng nhau xây dựng lại giang sơn.

Nhất là xin Mẹ cứu chúng con thoát nạn Cộng Sản vô thần, để mọi người được sống trong tự do, hòa bình, ngõ hầu Nước Chúa được mở rộng khắp nơi.

Chúng con nguyện muôn đời ghi nhớ ơn Mẹ, và cùng nhau xây dựng một đền thờ hay một công tác nào khác dâng kính Trái Tim Vô Nhiễm Nguyên Tội Mẹ, để lưu truyền cho

hậu thế ơn che chở đặc biệt của Mẹ.

Lạy Mẹ MARIA Vô Nhiễm Nguyên Tội, chúng con thành khẩn kêu đến Mẹ, vì chúng con biết Mẹ sẽ nhậm lời chúng con. Và mặc dầu mọi nỗi khó khăn hiện tại, chúng con tin chắc Trái Tim Mẹ sẽ thắng. AMEN.

(Charles Lepetit, "Mes amis les pauvres", Nouvelle Cité, Paris 1984, trang 42-45)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt